

Rökstenen analyserad och tolkad

av

Fredrik Ousbäck

2024

Inledning

Här följer en detaljerad analys av Rökstenens text.

Jag utgår ifrån Riksantikvarieämbetets ”officiella” tolkning som i princip följer Elias Wesséns tolkning från år 1958.

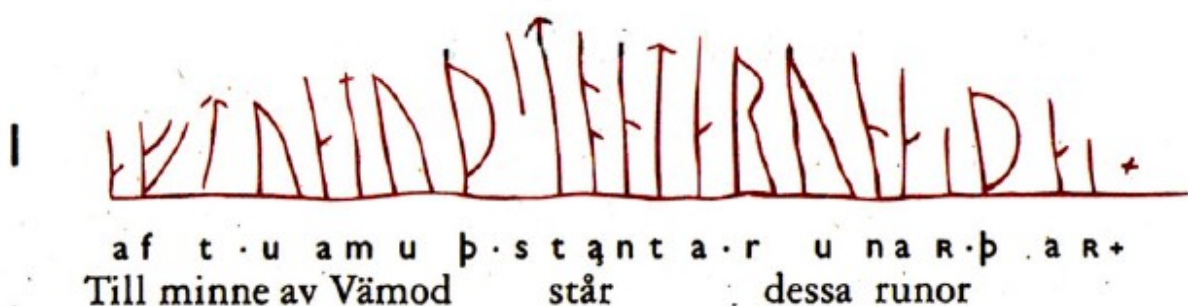
Varje rad analyseras så att alla med ett intresse för Rökstenen kan följa med ord för ord och se hur ”översättningen” är gjord. Varje ord kommenteras och förklaras.

Varje rad inleds med en bildåtergivning av stenen själv, också den från RAÄ.

Jag lägger också till min egen tolkning efter varje avsnitt/textparti.

Håll tillgodo!

Rad 1

aft, *efter*, *eftir* på senare runstenar. Här moderniserat till ”Till minne av”.

uamop, *Vamod*, *Vemod*, *Vämod*. ibland *Våmod*

Okänd namnform.

Vämod kan givetvis också teoretiskt vara ett substantiv då ordet är sammansatt av *ve/vä/va* och *mod/mot* och kan förstås på olika sätt; *Ve/vä* kan antingen vara *Vä/Vi* – helig plats som i Ullevi, eller ett ord *Vé* som betyder *olycka*, *klagan*, *elände* som i *verop*, *veklagan*. *Mod* avser *sinne*, *sinneslag*.

Det andra alternativet är *mot* i betydelsen vägkorsning, mötesplats som i *Motala*. Men skulle då

mer korrekt vara skrivet med en "T"-runa och inte "Th"-runa. Men detta kan inte användas som personnamn. I så fall skulle den första meningen betyda att "*Efter heligt möte/heligt vägkors står dessa runor*".

Vä-mod betyder rent språkligt "heligt sinnelag/ande", och antyder ju i så fall en kristen kontext. Den Helige Anden, helt enkelt. Det kan dock inte vara vårt modernare "Vemod" som är ett mycket sent ord i svenskan.

stantar, står.

Stånda. Uttrycket "stå" om runor är unikt kan tilläggas. Används normalt före "*denna sten*".

runaR, runor. Runor betyder också "hemligheter", "mysterier" bör tilläggas.

paR, dessa.

Inte att förväxla med ordet "där".

Kommentar:

Det vanliga uttrycket på runstenar som rest till minne av någon är "reste denna sten" eller liknande, inte "dessa runor". Det är alltså uttryckligen runorna som framför allt står till minne av Vämod, inte stenen.

Rad 2

2.
in · u a r in · f a þ i · f a þ i r · a f t · f a i k i a n · s u n u
Men Varin skrev dem, fadern, till minne av den döde sonen.

In, men/och.

Övergångspartikel som är ganska vanlig i runinskrifter. i-runan har tolkats in av ramen och "finns" alltså inte som egen runa.

Uarin, Varin/Varinn,

Namnet på den tänkta fadern och den som författat stenens text. Återfinns som namn i sagor; *Varinsö, Varinsvik* i sagan om *Helge Hundingsbane* där en *Ogvald* föll mot en kung *Varin*. Men också en gång på en runsten i Mellby. ”Varin” betyder ”värn”, ”beskyddare”. Ofta använt i kristna texter om Gud.

fapi, gjorde/skrev.

Ett mycket gammalt och poetiskt uttryck. Finns bara på ett par stycken runstenar i Sverige och två i Danmark. Ordet finns fortfarande vagt i ”författa, författning” i betydelsen ”företaga, utföra”.

Kommentar:

På Röstenen, Blekinge, från 400-talet står: **sta ina warijaz fahido** vilket onekligen liknar denna rad. En gammal tradition av något slag kan här kanske skönjas.

fapiR, fader. Här borde det stå **fapir** vilket är den ”korrekta” stavningen.

aft, efter,

Till minne av. Återupprepning av textens första ord. Ålderdomlig stavning, senare på runstenar vanligen *eftiR*.

fakian, bestämd att snart dö, eller av ödet utsedd att dö.

Egentligen alltså ett äldre vanligt och oproblematiskt uttryck om någon som ej ännu är död. Dagens tolkning är i den meningen en övertolkning, eller rent av fel tolkning, av textens riktiga ordalydelse. Man har menat att den annars inte ger mening; varför resa en så komplex sten över någon som lever? har man tänkt. Igen är det så att det antyder en kristen kontext. Texten beskriver någon som snart skall dö vilket påminner om Jesus under påsken.

Sunu, sonen.

Egentligen är denna form *sunu* akkusativ sing. Återfinns också på Kälvestenen ”**sunu sin**” alltså sin son.

Kommentar:

Det har påpekats av flera språkforskare att ordföljden/meningsbyggnaden är ovanligt krånglig. Det bör därför nämnas. Kortfattat borde ”fadi” och ”fadiR” byta plats om den gängse tolkningen skulle vara språkligt logisk. ”Men Varin, fadern, skrev till minne av...” men nu blir det alltså ”Men Varin skrev fadern till minne av...”.

Min tolkning

”Efter/genom Helige Anden (Vämod) står dessa runor/mysterier.

Men Beskyddaren (Varin) författade, Fadern till den son som snart skall dö.”

På gotiska och i Silverbibeln heter Den Helige Anden ”Ahma Weihs” alltså ”Weihs” är ”Vä” och ”Ahma” är ”mod”. Så Vämod som Helige Ande är belagt. Här inleds alltså Rökstenen med ”Fader, Sonen och Den helige Ande”.

Rökstenen är ett elitprojekt och den yppersta eliten när Rökstenen skapades utgjordes av kung Björn på Alsnö/Birka med nära kontakter med det kristna Frankerriket vilket resulterade i en delegation med Ansgar, som vi vet. Källäget om detta är gott genom framför allt genom Rimbert.

Rad 3

3

s a k u m · u k m i n i · þ a t · h u a r i a r · u a l · r a u b a r · u a r i n · t u a r
Jag säger de unga det, vilka de två stridsbyten var

sakum, *jag säger*.

Kan också tolkas "Vi säger", "Jag/vi såg". Möjligtvis också som "sak" juridisk form från "söka". I så fall uppmanas läsaren att söka svaret på gåtorna, vilket kanske är den mest logiska tolkningen. Återfinns på ett runfragment funnet på Visingsö, Tunnerstad, på 1990-talet. "*§A Hana/Hana véli'k/villi'k. §B Í sôkum þat líki hali(?)*."

Ukmini, *ungmännen*.

Uk uttalas med -ng ljud. Kan tolkas *mukminni*, *mogminni*, *mogminnet* d v s *folkminnet*. *Mini*, *Meni* kan alltså vara "allmän" (alla) eller *minnen*. *Uk* kan vara *ung* eller med omtag av m-runan *muk*, *mog*. Bo Ralph nämner (som tidigare von Friesen) också ygg som möjlig tolkning, d v s "skräck" eller liknande; *Vi såg skräckmännen*.

Senare in i medeltiden har vi uttrycket "**menige allmoge**" i texter som rör "alla människor i en bygd". "Mog meni" påminner starkt om detta uttryck. "Här säges till alla människor", eller "sök, alla människor som detta ser", skulle då vara tolkningen av "sakum mog meni".

Uttrycket återkommer fyra gånger och är centralt. I en version skrivs det med urnordiska runor som hade en speciella runa för "O" och "K" och där skrivs *ogmeni*. Därmed får man verkligen krångla till det om man vill fortsätta se "Ygg" och "Minne" i detta. Lite krasst så måste den tolkning utgå, anser jag. Det står "Mog" och "Meni" vilket raden med urnordiska runor visar utan något tvivel.

þat, *det*.

huariaR, *vilka*.

Ualraubar, *stridsbyten*.

Kommer av *valrov* som omnämns i källorna som något som tas från fallna krigare efter en kamp. Alltså ett ord som oftast uttrycker något personligt som tas ifrån döda krigare. Inte rövad gods i allmänhet, utan från döda krigare på slagfältet, oftast vapen. Så "stridsbyte" är inte en helt korrekt översättning.

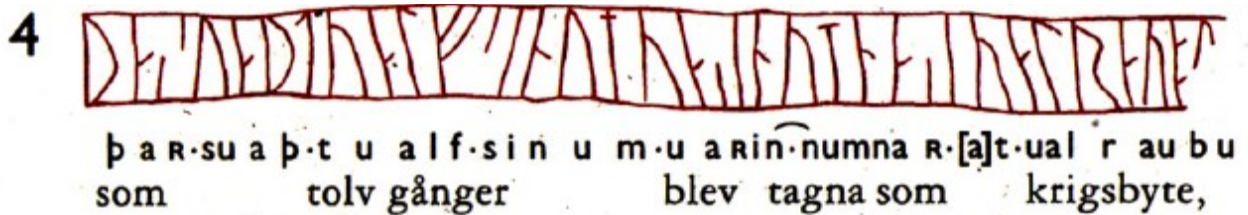
uaRin, *var/blev*.

Stavat med "R" och inte "r" vilket tolkats som att det snarast uttalats lite som det engelska "was" då runan "R" senare helt blir ett s-ljud.

tuaR, *två*.

Plural av ordet två.

Rad 4

þaR, *dess*.

Samma ord som i rad 1.

suap, *så att/som att*.

Egentligen *sua ad*, dock inte oproblematiskt. Ålderdomligt och svårt att hitta klara paralleller.

tualf, *tolv*.

Sinum, *gång*.

Egentligen *sinnum*. Lever kvar i "någonsin" och i uttrycket "i sinom tid".

UaRin, *var/blev*.

Samma ord som i rad 3

numnaR, *tagna*.

Gämför med tyska "nehmen" (att ta). Lever kvar i *tex anamma*, *förnimma*.

t, [a]t, som.

Problematisks tolkning. Om ett **a** utelämnats som denna tolkning utgår ifrån har vi alltså ”**at**”, men det betyder inte ”som” utan ”på”, ”vid”, ”i” eller liknande preposition.

Ualraubu, krigsbyte.

Tveksam läsning av sista runan, men annars som ”Valraubar” i rad 3.

Rad 5

5

ba þ a r s a m a n a u m i s u m m a n u m þ a t s a k u m a n a
båda på en gång från man efter man. Det säger jag som det and-

bapaR, båda.

saman, samlade/tillsammans.

a, från/till.

Umisum, ömse.

Omväxlande ”än den ene, än den andre”. Lever kvar i ”ömsesidigt”, ”ömsom”.

manum, män.

Här avslutas den första utsagan som översatt till modern svenska lyder:

Jag säger till de unga männen (?) det vilka stridsbyten var två dessa som (att) tolv gånger var

tagna som ett krigsbyte båda tillsammans från ömse män.

Eller enklare:

”Jag säger alla människor vilka de två ”valraubar” var som tolv gånger intogs som ”valraubu” båda tillsammans man efter man.”

Den här utsagan är språkligt lättydd och innehåller egentligen inga svårigheter, bortsett från ”SAKUMUKMINI”. Så vad avses med dessa ord?

Min tolkning

”Jag säger alla människor vilka de två ”valraubar” var som tolv gånger intogs som ”valraubu” båda tillsammans man efter man.”

Detta är enligt min mening en klar beskrivning av den sista måltiden med Jesus och lärjungarna. Den sista måltiden kvällen innan långfredagens händelser. Den kristna nattvarden. *Valraubar* är Jesu kropp och blod. Tolkningen styrks av partiet innan om ”den Son som snart skall dö” och partiet efter (som vi strax återkommer till) som talar om hur ”någon” dör för ”nio altum (720 år enligt Snorre; en ”altum” är 80 år) sedan” efter att ha dömts till döden i en rättsak, och som möjligtvis också nämner påskan; ”Ub pasakaR”.

(Fortsättning av rad 5:)

Här börjar nästa textparti:

pat, *det*.

Sakum, *jag säger/säger jag*.

Samma ord som i rad 3.

anart, *andra*.

Ordet avslutas i nästa rad med *rt*. Släkt med ”annat”.

Rad 6

6 RTNYVABFIAETATFEARDIPYFRN
rt·huar·fu r·ni u·al t um·an·u r þ i·f i a r u
ra, vem som för nio släktled sedan miste livet

(rt, anart), *andra*.

Fortsättning från föregående rad.

HuaR, *vem*.

Hverr på runsvenska. Skulle möjligtvis också kunna tolkas *hvor* ”var”.

Fur, *för*.

Fyr på runsvenska.

Niu, *nio*.

Hurvida det skall läsas ”ni” eller ”niu” är kanske oklar.

Altum, *åldrar*.

Detta blir oftast tolkat i andra led som ”släktled” eller ”generation”, men det står alltså ”åldrar”. Hur lång var då en ”Öld”? Det svaret får vi i Snorres Edda: *öld eru attá tigir* (en ålder är åtta tiotal/åttio). Detta fakta nämns aldrig i Rökstensanalyser därför att det skulle ge tolkningsproblem av bl a idén om ”Teodrik”. Men stenens text säger att detta är 9x80 år sedan d v s 720 år.

An, utan.

”Utan” i denna tolkning, som tyskans ”ohne”. Andra tolkningar är prepositionen ”till”.

Urpi, varde/blev.

Närmast det i biblen använda ”varde ljus” o s v. Alltså ”komma fram/till” eller enkelt ”blev”.

Fiaru, livet.

Brate översätter urdi *fiaru* med ”kom till världen”, senare *fior* ”livet”. Ordet har också tolkats som ”fjärna” eller liknande och då också i ett ord för ebb som då har blivit ”stranden” (Friesen t ex).

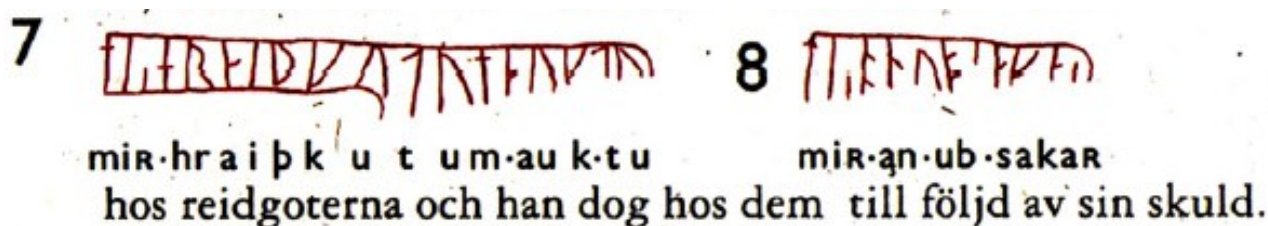
Kommentar:

Helt avgörande för tolkningen är om man ser **an** som ”till” eller som ”utan”.

An urpi fiaru tolkas ”utan blev liv; blev utan liv; miste livet.” Alternativt ”han blev till i världen/i livet”.

Dessa två är dessvärre varandras motsatser; Föddes han eller dog han? Eller blev han rent av fjärrnad? Det som styrkt dagens ”officiella” tolkning är axiomat Theoderik. Man har menat att kontexten kan avgöra tolkningen. Teoderik (den store) dog för ”300 år sedan” (nio åldrar) och därför är ”miste livet” tolkningen den mest sannolika. Faller Teoderik-tolkningen faller alltså också denna tolkning.

Rad 7 och 8

miR, hos (dem).

Ett ord som återkomme två gånger i denna rad. ”Meirr” skall vara det fornnordiska ordet och betyder ”därpå”.

hraiþkutum, reidgoter.

Högst oklar betydelse. Att Teoderik så gärna tolkats in i stenens text förklarar varför man gärna gör detta till "Goter", men den mer närliggande förklaringen är "hraid": "de lysande" eller "skinande" (gissningar av språkvetare) och "kutum"; "män" alltså "de lysande männen". Snorre tycks använda "reidgauter" om fastlandsfolk och "eygauter" om ö-folk i södra skandinavien. Det kan förklara att Jylland kallades Reidgautaland t ex. Det skulle alltså kunna vara en beskrivning av östgotarna själva så som fastlandsbor i södra Skandinavien. Eller en bred poetisk benämning av "lysande" män. Kan också vara "Raid" som i att resa, resa i grupp. Ett ord som samerna lånade in från sina grannar i syd och betyder "karavan av slädar"; Rajd. Då blir Hraidgutum "männen som reser" ungefär.

auk, och.

tu, dog.

miR, hos(dem).

Runsvenskans "Meirr". Se radens första ord.

an, han.

Man ser här ett "han" utan "H" vilket förekommer i runtexter. Notera att i rad 6 blir "an"tolkat som "sedan", och att det i förra raden tolkats som "utan". Lite problematiskt, givetvis.

ub, till följd av.

"Ub" är "av" som engelskans "Off".

sakar, sin skuld.

Det står inte "*skuld*" utan möjligtvis *skyldig* och är avlett av "*sak*" som finns än idag i juridiskt språk. Som i *orsak*, *tvistemål* eller dylikt. **Saker** i fornnordiskt språk var ordet för en person som fällts, funnits skyldig, sakfälld i en (ofta juridisk) tvist. Även *fredlös*.

Kommentar:

Följer man resonemangen bland de språkforskare som kommit fram till denna tolkning av första och andra utsagan sägs där rent ut att slutsatserna i stor grad bygger på att de skall passa historien om Teoderik den store, bl a som den framställs i *Didrik av Bern* (från 1400-talet). Teoderik blir ett axiom som styr tolkningen; när någon (Teoderik) dog; att någon (Teoderik) dog av egen skuld m m. Skulle det visa sig att Teoderik och östgoter inte står att finna i texten (i nästa parti) faller alltså

dessa tolkningars huvudresonemang. Då mister han inte livet hos östgoter till följd av sin skuld. Dessa rader får då tolkas om i en friare kontext utan *Didriksagan* som förlaga. Innan man fastnade i detta ”axiom” tolkades ofta t ex de sista orden i denna rad: **tumiRanubsakar** som **tumiR an ub sakaR**, *dömmar han över tvistemål*. En enkel och språkligt korrekt variant av tolkning, men som avvisats med argumentet att Teoderik inte kan döma när han är död. Pipping med fler påpekade att Kristus kunde vara ett alternativ på detta dilemma. Han dömer efter sin ”död”. Om **an** också här betyder *utan* (som i förra raden), är då någon dömd (**sakaR**) ”utan skuld”?

Min tolkning

Det utsäges /Sök som det andra vem som för 720 år sedan miste livet hos Hraidgutum (Apostlarna) och han dog hos dem efter att dömts till döden i en rättegång (dubbel tolkning av Ub SakaR ger ”under påskan: Ub PsakaR).

Givet de två föregående partierna är tolkningen här given. Detta beskriver långfredagens förlopp med Jesu dom och död hos lärjungarna för ”nio åldrar sedan” 720 år sedan, enligt Snorre.

Att hraidkutum kan förstås som Apostlarna är ganska närliggande om man godtar att ”hraid” kan avse ”resa” som i samerna ”rajd” eller rent av som svenskans ”rhoden”.

”Ub sakaR” kan enligt gängse ”regler” utläsas ”Ub pasakaR”, ”påskan” med andra ord. Påsk på fornsvenska var ”paskar” och är från hebreiskans ”Pesach”. En sådan tolkning är av konklusiv art. Hela framsidans textparti här hänger ihop. Från Fadern, Sonen och den helige Anden. Med Fadern till Sonen som snart skall dö (faigian sunu), vidare genom den sista måltiden (skärtorsdagen) till långfredagens händelser där Jesus döms till döden och dör. Allt detta som kallas ”passionen” eller enklare uttryckt påskan. Vilket alltså textens sista ord verkar bekräfta ”PasakaR”.

Det finns inget kontroversiellt med en kristen text på Rökstenen från ca år 830-840. Kung Björn hade Ansgar och hans kristna mission hos sig. På Björns egna initiativ. Kristna gravar från samma tid finns bl a på Birka. Och ska vi tro våra källor (Rimbert) så finns det åtminstone två kyrkor på ”svenskt” område. Så Rökstenen kanske kan göra någon besviken med sina inledande kristna rader på framsidan, men inte förvånad. Inte egentligen. Det här är den enda rimliga tolkningen av dessa partier, anser jag. Motargumentet skulle då vara resten av stenens text, med Tor och annat hedniskt. Men jag menar ju att stenen är en redovisning av ett förhandlingsresultat. Ett förhandlingsresultat om organisering av sjöfart i kusten med skepp och män. Grunderna till det vi senare ser i Östgötalagen om Ledung. Ett förhandlingsresultat är alltid en kompromiss mellan fler viljor, och

därmed kan blandningen av kristet och ”hednisk” förklaras.

Rad 9

raip, *rådde*.

Också ”rida”. ”Råda” heter ”rada” men böjt i dåtidsformen, preteritum, blir ”raid-rådde” en godtagbar tolkning.

þiaurikR, *Thiaurik*.

Kräver att man gör ett omtag på sista runan i ”raid” vilket följer stenens skrivregler. Det är dock olika ”th”-ljud, vilket är en smula problematiskt. Det saknas ett ”d” mitt i namnet som ju borde vara Tjodrik eller liknande, ytterligare ett problem, alltså. Här står nu ”Tjorik”.

hin, *den*.

Inte ett ord som kan användas för ”den” i allmän mening. Utan en tänkt artikel till nästa ord.

þurmupi, *dristige*.

En kvalificerad gissning. Ordet finns ingen annan stans. Slutledet *-modige* är dock vanligt. Ordets första del är väl detsamma som *tör*, som i *törs* ((vågar). Eller Tor.

stiliR, *hövding*.

Av ”ställare”; den som ”styr och ställer”.

Kommentar:

Bo Ralph föreslog år 2007 en omtolkning av radens inledning till: **raip iau rikR**, där **iau** är *jó* (häst) och **rikR** är *rink* (krigare) som i Rinkeby t ex. Alltså: *Red på hästen (gjorde) den hugstore kämpen*.

Jag själv tolkar inledningen lite mer som den klassiska men inte med Theoderik utan Erik "Aurik" "Raid i AurikR hin durmo*pi*". Denne Aurik/Erik är i så fall en kung Erik som källorna kallar Erik Refilsson. Han var kung i Uppsala/Mälardalen med Roden och sjöfarten. Han var kusin till kung Björn med Ansgar och enligt källorna (Rimbert) så upphöjdes Erik till "en gud" en asa-gud, och förärades till och med ett eget tempel! Med denna beskrivning blir uttrycket (annars okänt) "hin thurmodi" klarare: "Erik, han med en asaguds mod och sinne". Då får vi ett "i" över: "raid i (AurikR) och det stärker faktiskt min tolkning då "i/e" är ett ord som betyder "beständigt", "hela tiden", "alltid". Och användes senare under medeltiden om kungaätter: "(den avlidne konungens) mandzafföde **e och e** , så lenge någon af samme blodh och linie igen öfver blifvin är (SABO).

Rad 10

flutna, *sjökrigare*.

Oproblematiskt ord för sjömän, men betyder INTE sjökrigare. Som så många gånger i tolkningarna "hjälp"översättaren oss genom att vrida till i en viss riktning. Flottan har vi ju fortfarande, så ordet är egentligen enkelt.

strantu, *kust*.

Samma ord som *strand*.

HraipmaraR, *Reidhavet*.

I övrigt ett okänt begrepp som här kopplats samman med det tidigare nämnda *Hraidkutum*. *MaraR* är "havet". Hraidmar är ett känt namn på Fafnes och Utter's far. Oden, Loke och Höder mötte Hraidmar i en berättelse. Detta har dock aldrig tagits upp som en möjlig tolkning på Rökstenen. Adriatiska havet har föreslagits med hänvisning till Theoderik den store. Sådana här rundresonemang förekommer tyvärr här och där i äldre tolkningar.

sitiR, *sitter*.

Oproblematiskt.ord. Man kan dock påpeka att verbet är i presens, nutid.

nu, *nu*.

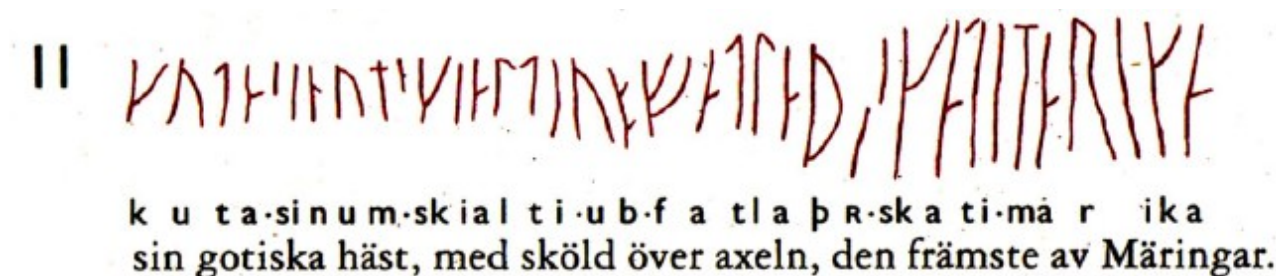
Understryker presens.

karuR, *rustad*.

Betyder egentligen "beredd". Släkt med *garva* om skinn; att bereda skinnet. Från *garo*; göra, göra i ordning. Så han är alltså fullt rustad på sin häst.

a, *på*.

Rad 11

kuta, *gotiska häst*.

Ett vanligt ord för häst "gote". Gunnars häst i sagorna hette Gote eller Göte. Men om det ska stå "gotiska häst" får man alltså läsa ordet två gånger. Eller argumentera för att "gote" alltid var en viss

gotisk hästtyp.

Sinum, sin.

Skialti, skjöld. I dativform.

Ub, över.

Inte egentligen ordet ”över” utan kanske snarare ”uppe”.

FatlapR, axeln.

Här är vi långt från ordets egentliga betydelse. ”Fatil” betyder ”rem” och detta ord beskriver hur sköldens rem användes för att hänga skölden på axeln när man red. Att ha skölden ”fattlad” var alltså ett känt uttryck för hur skölden hängde på axeln i en rem.

Skati, den främste.

Också här är vi en bit från ordets egentliga innebörd. ”Skati” är släkt med ”skatt” (enligt vissa uttolkare) och ordet var en beskrivning på någon som var generös, slösaktig i en positiv mening. I Beowulf finns uttrycket ”*han som delade ut skatter*” d v s kungen, hövdingen. Kanske i tilltalsnamnet om Olof Skötkonung. Eller så är det ordet för ”trädkrona”, det som är högst upp.

Marika, märingar, berömd

I den traditionella tolkningen en tänkt hänvisning till ”Märingsborg” som omnämns sent i en källa om Ravenna där (gissa vem?) Teoderik hade sin huvudstad. Den vanligaste betydelsen av ordet är ”den berömde”. Att *Märingars borg* omnämns i *Deors klagan* kan igen vara ett rundresonemang; I dikten skrivs om Östgoterna och dess kung Teoderik som befinner sig i *de berömda männens borg*, d v s Östgoternas (de berömda männens) huvudstad Ravenna. Denna benämning blir så i Rökstenens kontext felaktigt ett egennamn men är bägge två samma ord; *Märing-berömd*.

Kommentar:

Det finns ingen gotisk häst. Bara om man läser ”kuta” två gånger och tolkar ordet som gotisk och häst på samma gång kan man pressa fram en sådan tolkning. Man har argumenterat för att *Goti* var en speciell hästtyp som goterna hade, därför skulle *Gotisk häst* vara en relevant tolkning. Troligare är det ju att man varje gång tillfälle ges tolkar ord som ”gotiskt” för att passa den (påhittade) kontexten om en flyttad staty av Theoderik till Aachen. Innan denna tolkning blev populär gissade

man på en annan ryttarstaty i Rom av Aurelius som man då gissat att ”germaner” i sin tur ”gissat fel” när de trodde att den var av Theoderik den store. Att det skulle avse en staty skulle förklara presens ”han sitter nu...”

Bo Ralphs omtolkning har mycket som talar för sig. Taget i beaktning hur dessa textpartierna är placerade på stenen kan man se tydliga likheter med bildstenar på Gotland och hans tolkning. Ralph menar att den första delen är ”känningar”, d v s poetiska liknelser, som beskriver en krigare som styr sitt skepp. Samme krigare rider sedan på en häst med en sköld på axeln. Ett återkommande motiv på gotländska bildstenar.

Någon Teoderik är det mycket svårt att se eller försvara.

Min tolkning

”Aurik/Erik, med sinne som Tor, rådde ständigt över kustens alla sjömän vid Rodens hav (skärgårdens handelsled)

Nu sitter han fullt rustad på sin häst med skölden remmad på axeln de berömda männens furste.”

Rudmarö och Rådmansö i Stockholms skärgård hade tidigare samma namn: Rodmar. Här fanns viktiga lotsstationer långt in i historisk tid. Jag menar att dessa namn återspeglar den här handelsledens namn ”Hraidmara” är Rodshavet, den handelsled som band ihop ”the Varangian rout” från Svarta havet ner till Hedeby och andra handelsplatser. Denna handelsorganisation hade sin huvudort på Birka och samordnades av kungen på Alsnö. Tre kungar känner vi till: Erik, Björn och Olof. Denna handelsled och dess verksamhet formade det vi kallar svensk vikingatid.

Att Erik blev extra hyllad vet vi alltså från Rimbert, upptagen i gudarnas krets med eget tempel. Så att hans efterträdare och kusin Björn hyllar denne Erik på Rökstenen (ja, jag menar att det är kung Björn som initierat stenen) med denna hyllning ter sig naturligt. Och att beskrivningen är så pass precis är oerhört värdefullt för oss idag som historisk källa.

Att kung Erik ”lever vidare” är väl förklaringen till avslutningen. Han lever vidare fullt rustad på sin häst redo att komma till hjälp också efter sin död.

Men man kan ju inte undgå att reflektera över att ”Erik”; ”Den alenarådande”, ”Den som ensam härskar”, vilket namnet betyder. (Aurik kan också betyda ”härskaren som ger beskydd”) verkar leva

vidare efter sin död som gud. Är detta en fortsättning av ”påskan” i förra partiet? Är detta skrivet så det ska ”passa alla”?

För det finns ett märkligt stöd i det resonemanget. Vid Ansgars andra besök får vi veta att några Birkabor i stället för att erkänna Jesus som sin gud gör en kompromiss med just den döde kung Erik. Detta kan givetvis vara en tillfällighet, men det finns alltså källstöd för att vissa tillbad ”Erik” i stället för Vite Krist i en övergångsperiod.

När kristendomen sent får fäste i Upplands inland är man, märkligt nog, väldigt snabb med att få fram en kristen ”Erik” så att dyrkan kan fortsätta; en obskyr kung Erik Jervardsson blir Sankt Erik och hans skrin placerades i Gamla Uppsalas dåvarande domkyrka.

Rad 12

þat, *det*.

Sakum, *säger jag*.

Samma ord som i rad 3 m fl.

Tualfta, *tolfte*.

Huar, *var*.

Histr, *häst*

si, *ser*.

Ku, fortsätter i nästa rad; **KunaR**, *Gunn's*.

I tidiga tolkningar såg man även **SikunaR** *Sigun's*

Rad 13

(**kunaR**), *Gunn's*.

GunnR är i sig själv ett ord för "strid". "HistR KunaR" kan alltså tolkas som "stridshästen" om man vill göra det enkelt. (se Brate)

itu, *föda*.

Egentligen ett ord för hästens krubba. Man får då tänka sig att födan finns i krubban.

uitvaki, *slagfältet*.

Igen en övertolkning av ett "Vitvånger". Andra delen är ett vanligt ord för "äng"- *vång*. *Vit* är att förstå som "Vitt", som i "vitt och brett" alltså "det vida". En trogen tolkning är alltså "det vida fältet". Att detta blivit "slagfältet" kommer sig av att man så att säga hjälper till i tolkningen med avseende på de liggande kungarna, som man då kan anta är döda och att de dött i ett slag. Men inget av detta står på stenen. Inget ord betyder "slag" eller "strid". Inte ens döda.

an, *på*.

Som engelskans "on". Tidigare tolkat som "utan", vilket blir problematiskt i denna tolkning. I så fall blir stridshästen *utan* föda på det vida fältet och texten får ett fredligt budskap. Och det är också helt möjligt att tolka det så. Fred stod högre i kurs än ofred i källorna. Det var för fred man blotade

till gudarna, inte för krig.

kunukaR, *konungar*.

tuaiR, två.

tikiR, *tiotal*. Kan skönjas i vårt "tjugo".

sua(p), *som*.

Rad 14

þ, slutrunan från föregående ord "suad")

a, *på*.

likia, *ligger*. Eller "ligga".

Kommentar:

Noterbart är att detta är presens, nutid. Hästen ser föda (eller ingen föda), konungarna ligger.

Det är oerhört besvärligt att följa ordföljden:

Det säger jag tolfte var häst ser Gunn's föda det vida fältet på konungar två tiotal som (på)ligger"

+, *avskiljningstecken*.

þat, *det*.

sakum, jag säger/säger jag.

þritaunta, *trettonde.*

huaiR, *vilka.*

t, första runan i nästa ord.

Rad 15

tuaiR, *två.*

TikiR, *tiotal.*

KunukaR, *konungar.*

Satin, *satt.*

t, på. Uttytt som **at**, men a-runan finns inte på stenen.

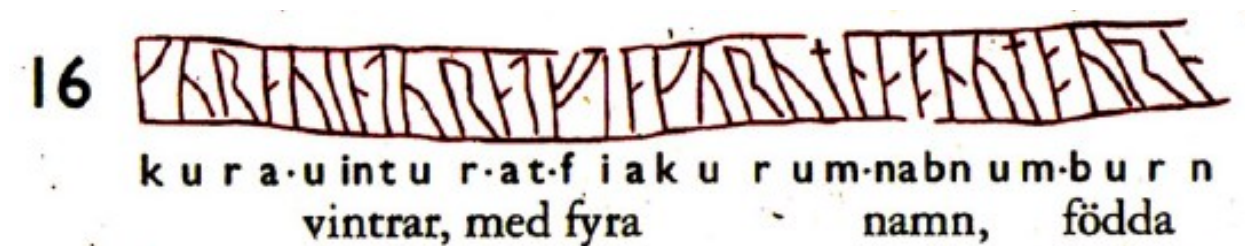
Siulunti, *Själland.*

Mycket tveksam tolkning, ren gissning i stort sätt. Kan utläsas *sjölund* (*skepp?*), eller på alla möjliga vis. Det har tolkats som *säll-lunden* (paradiset ungefär) *Sjöland* (Roslagen/skärgården ner till Öland), en lund vid orten Sya utanför Mjölby. Varför inte ”söjle-lunden”(pelarträdet) som

Yggdrasil? Söjle betyder ju pelare, som i Irminsul.

Fia, början på nästa ord **fiakura**, *fyra*.

Rad 16

(fia)kura, *fyra*. Singular

Uintura, *vintrar*.

Bo Ralph tolkar det *vinddörrar*; d v s ”de fyra väderstecken”. Jag ansluter mig till detta synsätt.

at, *med*.

Fiakurum, *fyra*. Plural, neutrum.

Nabnum, *namn*. Plural.

Burn, inledningen av nästa ord **burniR**, *födda(åt/till)*.

Rad 17

17
ir·f iaku r um·br u þ r um+u alka r·fim·ra þ ulfs·su
åt fyra bröder. Fem med namnet Valke, Rådulfs sö-

(burn)iR, födda(åt/till).

Fiakurum, fyra.

Bruprum, bröder.

UalkaR, Valke. Namn, pluralform.

Fim, fem.

Rapuls, Rådulfs.

Su, inledningen på nästa ord suniR, söner.

Kommentar:

fiakurum är skrivet i neutrum och inte maskulinum som man kunde förvänta om det avser verkliga ”bröder”.

Rad 18

18

nir·hrai þ u l f a r f im·r u k u l f s·s u n i r·h a i s l a r·f i m·h a r u þ
ner, fem Reidulf, Rugulfs söner, fem Haisl, Hord-

(su)nir, söner.

hraiþulfaR, Reidulf, Namn, pluralform.

Fim, fem.

Rukulfs, Rugulfs. Namn.

Sunir, söner.

Fim, fem.

HaislaR, Haisl. Namn, pluralform.

haruþ(s), Hord/Hård, Namn.

Rad 19

19

s·s u n i r·k u n m u n t a r f i m b i [a] r n a r·s u n i r
s söner, fem Gunnmund, Björns söner.

s, slutruna på föregåend ord.

suniR, *söner*. Noterbart är att här har ristats två s.runor efter varandra, vilket normalt inte görs.

kunmuntaR, *Gunnmund*, Namn, pluralform.

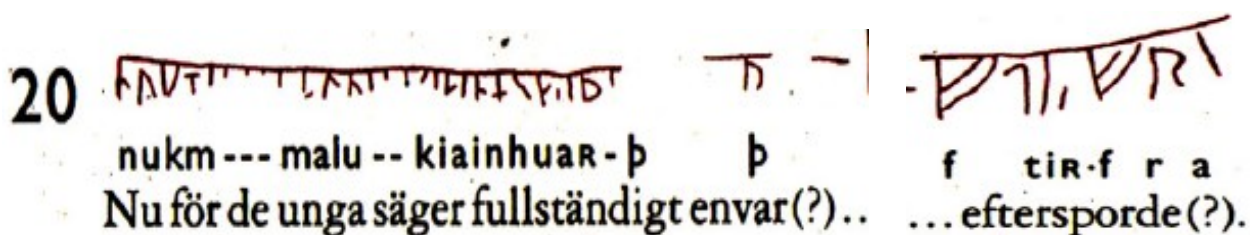
fim, *fem*.

birnaR, *Björn*. Namn.

Runorna är skadade, kan också stå **airnaR**, *Arn/Örn*. En a-runor har lagts till i tolkningen av *Björn* som inte finns på stenen. Det märklige är att "Birn" är den latinska stavningen av Björn. Den stavningen använder Rimbert. Den stavningen används i Linköpings domkyrka om kung Björn. Och alltså på Rökstenen om kung Björn.

suniR, *söner*.

Rad 20

Denna del av stenen är så pass skada att en tolkning blir rena gissningar. Tolkningen är att författaren här avslutar med att säga att han uttalat allt det som kan/ska sägas. En avrundning och avslutning.

Min tolkning

”Det utsäges som det tolfte var stridshästen (*som namngivits i förra partiet som ”Gote/Göte”*) ser sin föda (götar får sin försörjning) på det vida fältet (*Östgötaslätten*) där tjugo konungar (*poetiskt om landskapets härader, kyndar*) ligga. Det utsäges som det trettonde vilka tjugo konungar (kyndar, härader) som sattes med Sjöland (Rodens organisation) i de fyra vädersträcken med fyra namn, födda åt fyra bröder.

(Här delas Östergötlands tjugo härader in i fyra grupper, kallade ”bon”; ”Uppsala Bo” och ”Rodens Bo” som Östgöotalagen senare kallar dem. Senare fyra slottslän med fem härader i varje.)

Fem Valke, Rådulfs söner

fem Hraidulf, Rugulfs söner

fem Haisl, Haruds söner

fem Gunmund, Björns söner

Här är uppdelningen redovisad på stenen. Så detta är inte fem bröder Valke, utan fem härader som bildar Valkebo, under Rådulfs ledning. Det är ingen slump att detta bo nämns först, för det är det viktigaste med centralplatsen Ledberg med sin enorma gravhög och berömda runsten. Och hur vet vi att det fanns ett Valkebo, kanske någon undrar? Ja, det är så enkelt att det heter så än idag. Valkebo härad behöver inte bevisa sin existens. Vilka var de andra fyra häraderna, då? Ja, det framgår ganska tydligt på en karta. Alla sådana här samlingspunkter för olika härader i Östergötland ligger vid en punkt där häraderna möts. Så är det t ex med Linköping/Lionga ting som tar över efter Valkebo. Ledberg i Valkebo, platsen som av så många pekats ut som kanske den viktigaste platsen i Östergötland under tidig vikingatid, ligger så att flera härader möts i en punkt.

Jag vill peka ut Hassla, med Lunds backe som ”Haisl” det blir så senare Boberg och Bobergs härad. Senare blir Ringstadholm i Motala ström i Norrköping platsen för ett av Östergötlands slottslän. Jag gissar att Hraidulf avser denna plats, kanske Herrebro. Hraid har

med sjöfartsorganisationen att göra menar jag och älf/ulf finns exempel på som ihopblandade. Så Hraidulf/Hraidälf kan avse dagens Motala ströms del i Norrköping.

Gunmund betyder ”stridsskydd, stridsvärn” och ett sådant finns i Götavirke. Så jag tolkar Gunmund som stridsvärn Götavirke/Tvårdalamuren. Två starka argument stöder detta antagande. Kung Björn skall ju leda detta bo och här ligger Västra Husby, alltså en kunglig förvaltningsgård. Platsen är, liksom Ledberg och Linköping, en plats som samlar flera härader i en punkt.

Så den organisatoriska uppdelning av Östergötland som Rökstenen beskriver i klartext återfinns i stora stycken i medeltidens slottslän i Östergötland. Fyra slottslän med fem härader i varje, precis som på Rökstenen.

Rad 21

21
sa g w m · o g m e n i · [þ] a d · h o a r · i g o l d
Jag säger de unga det, vem av Ingvalds-

Här följer tre rader som är skrivna med urnordiska runor från den gamla runraden med 24 runor. Vissa runor har också bytts ut; ”a” skrivs med d-runan i en ovanlig form. ”i” skrivs med något som liknar siffran åtta (8) som väl är en variant av j-runan. ”d” skrivs med en lite egen variant av d-runan från urnordiska futharken, e-runan har ett streck för mycket, m-runan är ”slarvig”. I mitten finns ett ”träd” som ibland tolkats som en chiffrerung för ”d”.

sagwm, *jag säger*.

Sakum som i rad tre.

ogmeni, *ungmännen/de unga*.

Ogmeni som i rad tre. Värt att notera att vi här ser en mer detaljerad stavning av ordet med "g" i stället för "k" och "e" i stället för "i".

(p)ad, *det*. Egentligen **ad**.

hoaR, *vem (av)*. Egentligen *vilken*.

igold, början på **igoldiga**, *Ingvaldingen/Ingvaldsättlingen*, som avslutas i nästa rad.

Rad 22

22
i ga · oa Ri · g old in · [a] d · go a n a r · h o s l i
-ättlingarna som blev gäldad genom en hustrus offer.

iga, avslutningen på **igoldiga**, *Ingvaldingen/Ingvaldsättlingen*.

oaRi, *som blev*. En böjningsform av "vara": "vart".

goldin, *gäldad*.

Egentligen ”gälden” ”betalningen”.

d, *genom*. Tolkad preposition **ad**, snarare ”åt” i betydelsen ”genom”/”på grund av”.

goanaR, *hustrus*. Som danska *kone* (*hustru*). Svenska *kvinna*,

hosli, *offer*. Kämt fornnordiskt ord. Jämför lat. *Hostia* (offer/nattvardsbröd).

Min tolkning

” Det säges till alla människor vilken Ingolding som blev betalningen (gälden) för sin hustrus förlust/offer. ”

Detta parti har aldrig fått någon övertygande tolkning, om man med tolkning menar en beskrivning av vad det skulle handla om. Rent språkligt så är det väl inte särskilt komplicerat. Det står vad det står, men det verkar ju vara helt meningslöst för en läsare. Åtminstone en läsare av idag. Eller? Först måste det ju sägas, med tanke på framsidan, att det är remarkabelt att ordet ”Hosli” dyker upp. Det betyder alltså senare ”nattvardsbröd”.

Vi har nu tre gåtor på stenen. Alla skrivna i tre rader. All skrivna i olika skiffer. Tillsammans utgör de en omringning av partiet som just beskrevs som Östergötland.

Och denna gåta frågar alltså oss om en Ingoldinga som blev gälden, betalningen, för sin hustrus förlust/offer. Det finns i mytologin en figur som detta passar in på, nämligen Njord. Han blev betalningen till Skade efter att Tor slagit ihjäl hennes far, jätten Tjatse. Kan då Njord beskrivas som en ”Ingolding”?

Ja, det kan han. Ing-olding är en slags ordlek och betyder ”Ing-gubben”, ”Ing-gamlingen”. Ing är i andra sammanhang Yngvi-Frej, Frej, och hans far i mytologin just Njord. Svårare är inte gåtan.

Njord blev betalningen till sin (kommande) fru Skade för hennes förlust av sin far. Hon ville helst ha Balder men var tvungen att välja på asarna fötters utseende och då valde hon de fötter som visade sig vara Njords. Om man grafiskt tittar på stenen där detta parti är skrivet är det utformat

som ett underben med fot. T o m hälen är med.

Svaret på gåtan är Njord.

Rad 23

23

air f b·f · r bnhn·f i nb·an·tfa nhnu

sakum·u k mini·u a im·si·burin·niþ

Jag säger de unga, åt vilken kämpe en ättling

Här är raden skriven med en runas förskjutning i runalfabetet. Det är alltså ett chiffer där runan framför i futharken avses.

airfbf/sakum, *jag säger*.

Samma inledning som i rad 3 och rad 21.

frbnhn/ukmini, *de unga*.

Ungmännen. Samma inledning som i rad 3 och rad 21. Kan ibland utläsas *mogmini*, *mogminnet*, *folkminnet* som diskuterats tidigare. Jag tror på ”mogmeni” ”alla människor”.

uaim, *åt vilken*.

Egentligen *vem/åt vem*.

si, *är*.

Tredje pers. sing. av *vara*, som engelskans ”is”.

burin, *född*.

Som engelskans ”born”.

nip(R), ättling.

Egentligen *frände/vän*. Sista runan, R, återfinns i nästa rad.

Rad 24

24

R·traki·uilin·is·pat·rhfþ·rhis

knuaknat

- är född. Vilen är det. Han kunde krossa

R, slutrunan på föregående ord.

traki, *kämpe*.

Dräng är grundordet som alltså tidigare betydde något annat än idag. Oftast "ung man som tjänar en hövding". Grundbetydelsen är "tjänare". Underförstått som krigare.

uilin, *vilen*.

Oklar betydelse, men oftast tolkat som ett namn. Betyder "viljan" "att vilja".

is, *är*.

pat, *det*.

rhfþrhis-knuaknat, *han kunde krossa*.

Detta är till att börja med igen ett förskjutningschiffer där futharkens nästa runa är den som avses (A skulle avse B i vårt alfabet). Då får man alltså **knuaknat** vilket tolkats som **knuak knati**:

knuak, *krossa*.

En oviss tolkning av ett ord för "trycka" som närmast skulle vara släkt med *knoge*.

knat(i), *kunde*.

Från grundordet *kná* som betyder ”kan” eller ”kunna”. Sista runan **i** finns i nästa rad.

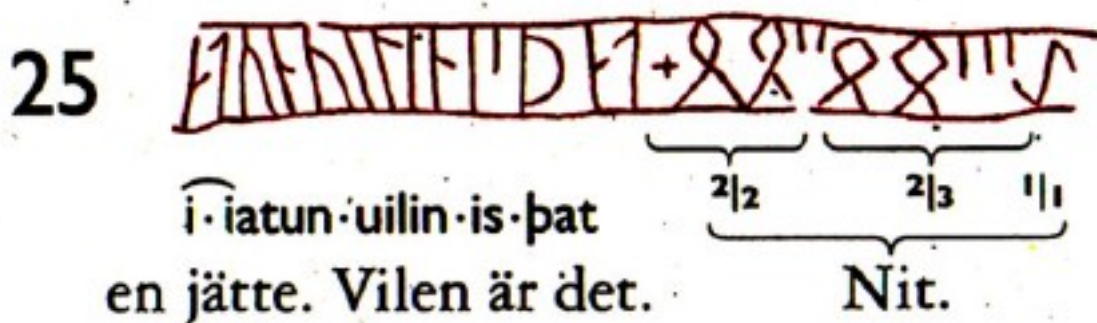
Kommentar:

Författaren själv (Ousbäck, 2007) har påvisat att raden i sig själv uppvisar futharken;

rkhnfuparkhniást

Endast de fyra sista runorna saknas. Det här är tillsammans med Bo Ralphs bortvisande av Theoderik de enda förändringar som vetenskapen enats om som ny kunskap.

Rad 25

i, denna runa uttydes bara genom ”ramens” linje och finns alltså inte enskilt ristad (som i rad 2).

(i)atun, *en jätte*.

Egentligen *jätten*.

Uilinisþat, en upprepning av *vilen är det* från förra raden.

OOssOOsssZ, *nit*. Ett chiffer som löst ut genom att räkna antalet runor i rad: två stycken **OO** följt av två **ss** ger ”runa nummer två i futharkens andra ätt (rad) o s v. Det sista tecknet är ingen runa utan tolkats som en markering för ”runa ett i rad ett). Se vidare avsnittet om *chiffer och koder*.

Kommentar:

Författaren (Ousbäck, 2007) har tolkat sista runan som en samstavsrana för **n** och visat att runorna i raden **OOssOOsssZ** då motsvarar antalet rader som ristaren skrivit i chiffer, 11 st. Vidare, och viktigare, motsvara antalet runor i varje enskild rad dessa runors placeringsnummer i futharken (som är dels den äldre, dels den nyare). Så **OOssOOsssNN** (**Z** tolkat som två **n**) motsvarar **24,24,11,11,24,24,11,11,8,8**.

Slutsatsen är att ristaren symboliskt återupprepar dessa chifferrader.

Denna observation förstärks av att varje chifferparti har sina specifika runor/symboler; raden om *Ingvaldsättlingarna* med ur-futharken som **O**-runan, Raden om *Vilen* med nya futharken som **s**-runan och sist raderna ristade med **Z**-liknande tecken.

Min tolkning

”Jag utsäger till alla människor vem Sib födde, en ättling/frände och kämpe. Viljan (Ullin?) är det.

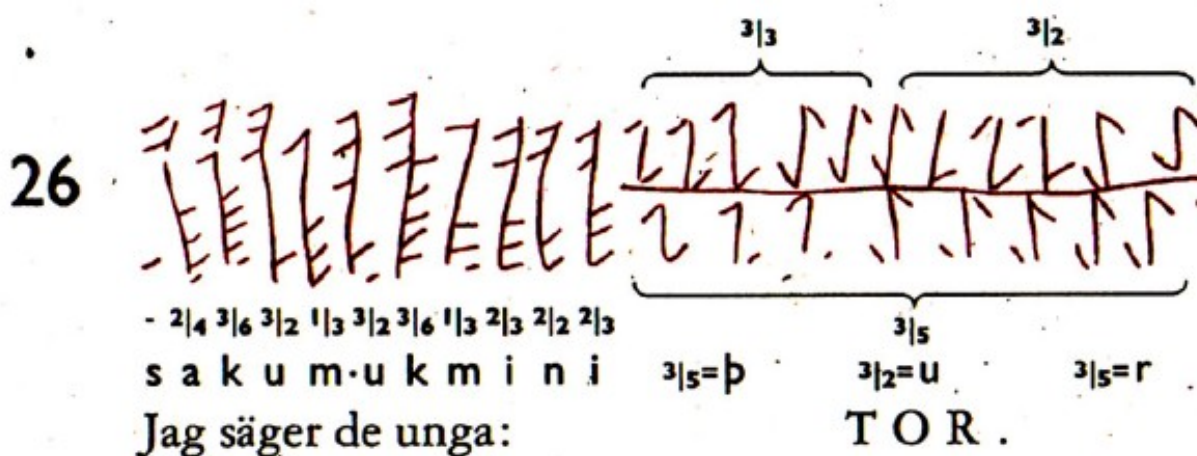
Han kunde krossa jätten. Vilen (Ullin?) är det. TUN (NIT läst från vänster. TUN betyder omringning).

Vaimsiburin utäser jag alltså ”vaim Sib burin”. Återigen finns svaret i Eddan. Sib/Sif födde Ull som blev just ”nithR” ättling och styvson till Tor, han som kunde krossa jätten. Han krossade ju Skades far, jätten Tjatse i den föregående gåtan.

Svaret på gåtan om vem Sib födde är alltså Ull/Ullin.

När det gäller koden som tolkats som NIT läser jag chiffret från vänster och då får man alltså TUN. Ett ord som vi förstår och som beskriver denna gudaring vi börjar ana. TUN betyder just ”omringat” NIT betyder ingenting. Se vidare i kommentarerna om rad 25.

Rad 26

sakum ukmin, jag säger de unga.

Samma uttryck som på tre andra ställen på stenen. En nyckelfras.

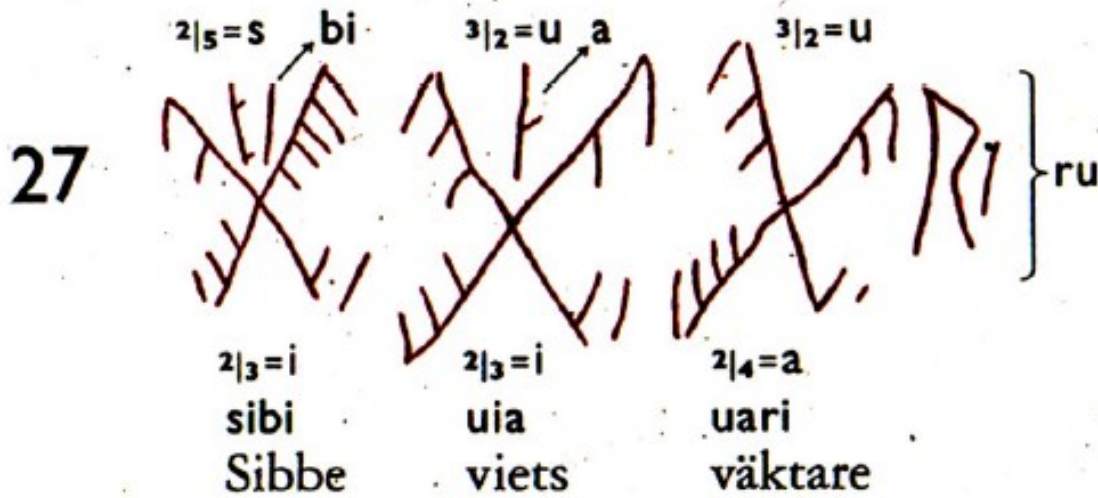
pur, Tor.

Min tolkning

Det utsäges till alla människor; Tor"

Jag har ingen annan tolkning än den vedertagna. Här står det klart och tydligt Tor. Det betyder att alla tre gåtorna har ytterligare en gemensam faktor, nämligen Tor. Tor slår ihjäl jätten Tjatse, Skades far i gåta "ett". Tor gifter sig med Sib/Sif och får en styvson och ättling.

Rad 27

Sibi, Sibbe.

Tolkat som ett namn. Sibbe är kortformen för Sigbjörn. Den segerrike Björn.

Uia, viet.

Vi är "helig plats", "helgedom". Eller bara något heligt.

Uari, väktare.

Som i "att värja sig" *värjare*. Släkt med ordet "Varin" beskyddaren som ju finns i inledningen av stenen.

Kommentar:

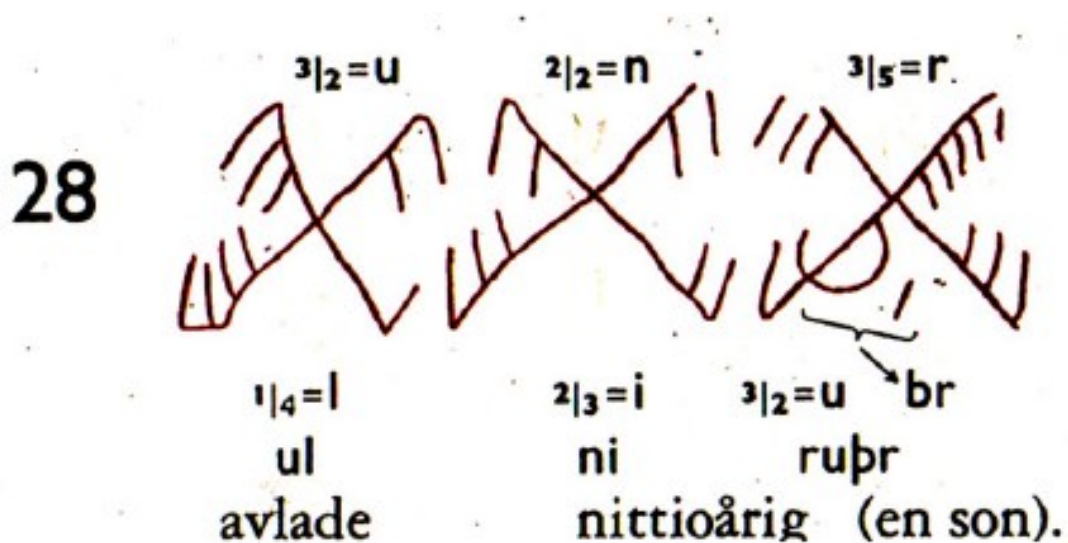
Detta är stenens topp och borde alltså inte kunna ha lästs av betraktare, så avsikten är oklar. Är det avsett för gudar? Är det ristarens egentliga signatur? Skall runorna verkligen läsas i denna ordning? Här är vi helt utlämnade till mer eller mindre begåvade gissningar.

Min tolkning

"Sibbe viets beskyddare"

Jag har ingen annan tolkning i sak. Men jag menar ju att denna rad, som är riktad till högre makter, är en slags signatur av kung Björn. "Björn den segerrike är det heligas beskyddare". Och då kan det ju avse det avtal som kung Björn och Östergötlands stormän här enats om.

Rad 28

ul, *avlade*.

NirupR, *nittiårig (en son).* '

Detta är mycket svagt och dubbeltolkad runor. Det är t o m svårt att återge hur tolkningen är tänkt. Som framgår är *en son* inom parentes därför att den uttolkningen knappt ens står att finna i runorna.

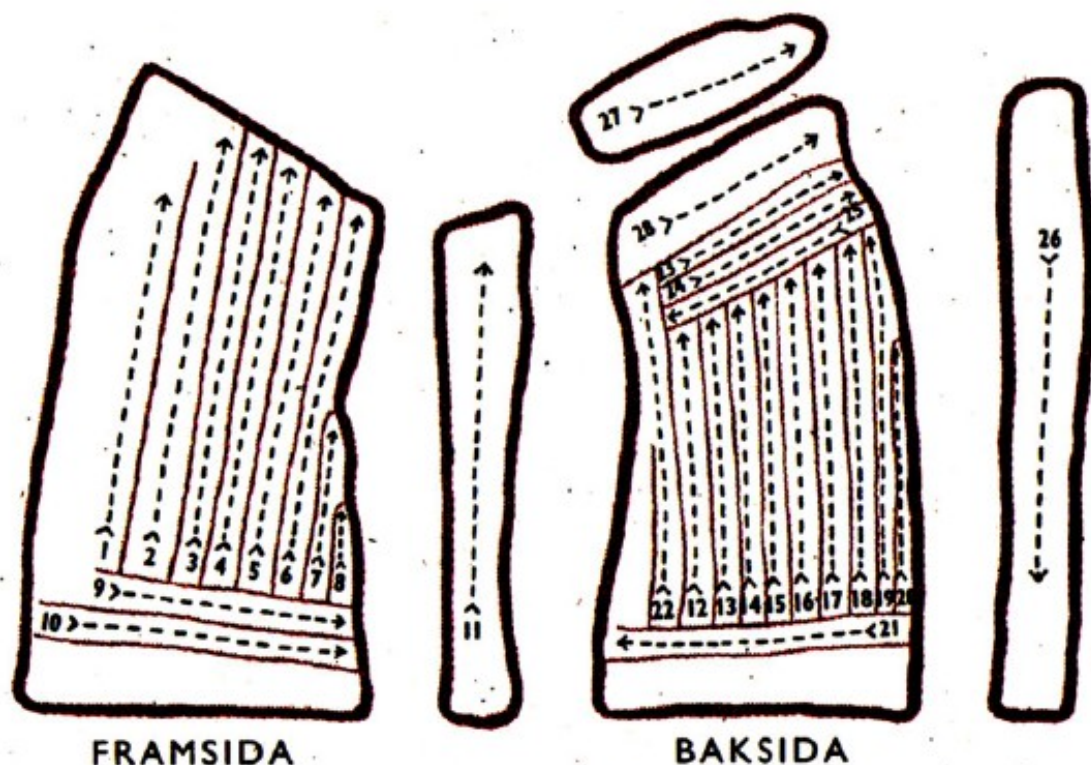
Min tolkning

"Ullin, NiurthuR, Thur" "Ull, Njord, Tor"

Jag tror inte mycket på den officiella tolkningen. Min observation är inte en tolkning, utan en faktisk omständighet. Läser man chiffrets utlösta runor (som jag också menar är rätt) i u-formad läsning får vi namnen på gåtornas gudar: Ullin, NiurthR, Thur. Ull, Njord, Tor.

Stenen ger oss facit på att vi löst gåtorna rätt. Konklusivt anser jag, och det har jag ansett i över 15 år, också i akademisk text. Men det ska tydligen mer till för att övertyga...undrar vad?

Här följer RAÄ's illustration om i vilken ordning stenens fält skall läsas. En, enligt mig, mycket underlig idé. Stenens fält är text som blir till bildelement. Det finns naturligtvis ingen läsordning här lika lite som en altartavla har en "läsordning". Var börjar en tavla? Den grafiska utformningen av stenens textfält borde inte ge någon något tvivel, men så är det inte bland andra uttolkare. Jag är i princip ensam om att inte ens förstå idén om "hitta" rätt läsordning. Det finns ingen. Det är så långt från stenens idé man kan komma. Stenen är en komposition.

Runorna

Urnordiska runor
24 tecken

ƿ ʌ þ ƿ ʀ < x ƿ ʰ ʰ ʱ ʱ ʱ ʱ ʱ ʱ ʰ ʱ ʱ ʱ ʱ ʱ ʱ ʱ
f u þ a r k g w h n i j p é r s t b e m l n g d o

Normalrunor
16 tecken (används inte på Rökstenen)

ƿ ʌ þ ƿ ʀ < x ƿ * ʰ ʱ ʱ ʱ ʱ ʰ ʱ ʱ ʱ ʱ ʱ

Kortkvistrunor
16 tecken

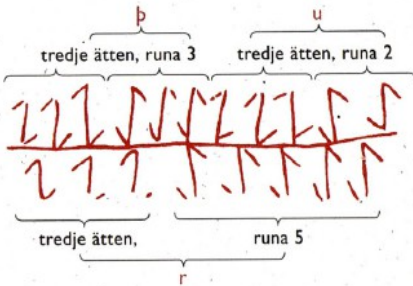
I chiffer: tredje ätten						andra ätten					första ätten				
1	2	3	4	5	6	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5
ƿ	ʌ	þ	ƿ	ʀ	<	ʰ	ʱ	ʱ	ʱ	ʱ	ʰ	ʱ	ʱ	ʱ	ʱ
f	u	þ	a	r	k	h	n	i	a	s	t	b	m	l	r
f,v	u,y	th	a,o	r	k,g	h	n	i,e	a,ä	s	t,d	b,p	m	l	r
					o,ö,v					e					

Chiffer och koder

På raderna 23 och 24 används förskjutningschiffer. Det är skrivet med kortkvist-runor. Varje runa skall ersättas med den närmast följande i runraden. På Rökstenen står det:

a i r f b f r b n h n
Med en runas förskjutning blir det:
s a k u m u k m i n i
Jag säger de unga

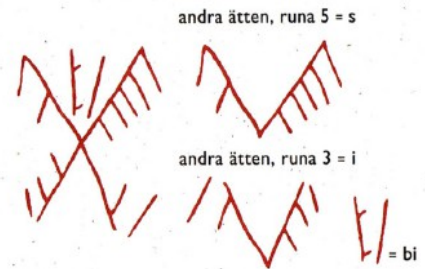
Längst ned på rad 26 finns ett antal talchiffer. Det valda tecknet används först rättvänt, sedan spegelvänt. Chiffret ger gudanamnet þur = Tor

þ u
tredje åttan, runa 3 tredje åttan, runa 2
tredje åttan, runa 5
r

På rad 26 finns detta chiffer. De övre "kvistarna" anger vilken ått som avses, de undre "kvistarna" vilken runa i åttan. Så här löses chiffret:

s a k u m u k m i n i
Jag säger de unga

Denna runa i korsform finns på stenens ovasida. Chiffret löses lättast om man delar upp runan i tre delar. Då framträder namnet sibi = Sibbe

andra åttan, runa 5 = s
andra åttan, runa 3 = i
bi = bi

Hämtat ur Riksantikvariets skrift *Rökstenens gåta*.